

[Einar Simonsen.]

sentlig forskellig beskaffenhed eller beliggenhed, bør de pågældende parceller vurderes særskilt. Men dette klarer ikke hele problemet. Jeg har i min praksis været ude for nogle meget slemme eksempler på det uheldige i den før nævnte bestemmelse om, at jord skal skyldansættes uden hensyn til, om den hører til en større eller mindre ejendom.

Jeg skal ganske kort omtale et meget grelt eksempel. En ejendom på ca. 8 ha, en statsejendom, har omkring bygningerne næppe 2 ha flad jord, resten, de 6 ha, er en meget stor og stejl bakkeskråning, som er næsten udyrkelig, men da den er af god bonitet, bliver den med meget stort besvær og stor bekostning alligevel dyrket. Denne ejendoms samlede jord var højt vurderet, fordi den var af god bonitet, men det siger da sig selv, at en sådan bakkeskråning, der udgør de $\frac{3}{4}$ af ejendommens areal, for denne er en forholdsvis meget større gene, end hvis den samme skråning havde hørt til en stor ejendom. Derfor er bestemmelsen om den lige vurdering uden hensyn til ejendommens størrelse uheldig.

Et andet forhold, jeg vil nævne, er vurderingen af landejendomme på vore små øer. Også der forekommer det mig uheldigt at vurdere efter den gamle formel, da det dog er sådan, at nutidens intensive driftsformer, transport og meget andet er et meget væsentligt handicap for disse ejendomes rentabilitet.

Jeg tror som sagt, at der skal lægges mere tidssvarende synspunkter til grund i dette spørgsmål, og henstiller derfor til den højtærede indenrigsminister at overveje dette i så god tid, at en eventuel ændring kan gennemføres også ad lovgivningens vej, om fornødent.

Jeg kan ikke lade være med i forbindelse med hele spørgsmålet om en retfærdigere og mere ligelig ejendomsskyldansættelse at pege på den urimelige og ensidige amtsbeskatning af fast ejendom. Mon vi ikke her i rigsdagen snart kan nå så vidt i en retsindig bedømmelse af skattegrundlaget, at vi vil indse, at det nuværende grundlag for amtsbeskatningen, ved hvilken de faste ejendomme næsten alene betaler de fællesgoder, befolkningen har, er bunduretfærdig. Dette er forlængst gået op for befolkningen, også den del, som nu er fritaget for at bidrage til fællesgoderne. Engang må det vel også sive igennem for flertallet herinde.

Jeg vil sluttelig fremsætte nogle få bemærkninger om et emne, som ikke mindst i det sidste par år har tiltrukket sig betydelig

og fortjent opmærksomhed. Jeg tænker her på spørgsmålet om at gøre en indsats i Sønderjylland, nærmere betegnet i de tyndt befolkede egne i Tønder amt og de øvrige sogne og egne nede ved vor sydgrænse. Det er klart, at det vil være af den største nationale værdi, at der bliver gjort en indsats i disse egne, ikke mindst under hensyn til det, der er sket i Sydslesvig. I Sønderjylland er man forlængst klar over problemet og betydningen af, at der bliver gjort noget for at øge befolkningstætheden her. Der er bl. a. på privat initiativ etableret et udvalg, det såkaldte sønderjyske erhvervsudvalg, der har sat sig som mål at sætte ind med råd og dåd, hvor der findes at være muligheder. Men opgaven er svær, og uden ekstra støtte, også af økonomisk art, tror jeg ikke, vi når ret langt.

Jeg skal ikke her komme ind på en sammenligning mellem de sønderjyske amter og naboamterne mod nord, Vejle og Ribe amter, med hensyn til udviklingen befolkningsmæssigt og erhvervsmæssigt. Sprogforeningens formand, Jakob Petersen, Aabenraa, har i sin sidste årsberetning, som lige er udkommet, gjort dette til genstand for en meget udførlig omtale. I det store og hele synes jeg, at Jakob Petersens bedømmelse af stillingen er både nøgtern og objektiv, og jeg vil gerne som grundlag for mine egne betragtninger citere nogle slutningsbemærkninger af konklusionen af Jakob Petersens bedømmelse — jeg beder om tilladelse til et par korte citater. Jakob Petersen skriver til slut som konklusion af sin opgørelse over befolkningstætheden og tilvandringen til byerne, stationsbyerne og landet følgende:

„Angående byernes udvikling og trivsel er en ting sikker, den må foregå roligt, her gælder langt mere enkelt mands initiativ end statens indsats. Den udvikling, de fire byer har været inde i efter 1920, må siges at være tilfredsstillende. En ligefrem tilvandring er slet ikke ønskelig, da det efter al sandsynlighed vil give bagslag.“

Så siger han lidt om vandringen fra by til land o. s. v. og fortsætter med at sige:

„Fra landet, særlig fra vore grænse-sogne, kan der lyde klage over, at de danske unge vandrer nordpå, medens de tyske unge bliver på stedet. Tilvandring til disse egne finder så godt som ikke sted. Alt dette er forstæeligt nok, men kan i det lange løb være farligt.“

Den befolkningstilvækst, der har fundet sted siden 1920, er for en stor del kommen byerne tilgode.“